

Tiskárna

Někdy kolem roku 1995 již v naší zemi řádila neviditelná ruka trhu, zatímco na elektrofakultě vládl děkanát a jeho úřednice. Měl jsem tu smůlu, že jsem potřeboval vytisknout referát na konferenci a zrovínka se mně porouchala tiskárna. Nová již byla několik dní objednána, ale mělo to háček. V té firmě sídlící na Kulatáku se chovali opravdu tržně a odmítali tiskárnu vydat, dokud jim nedorazí peníze na účet. V období, kdy se v naší zemi rojili různí podvodníci rozkrádající nejen státní majetek, se nebylo čemu divit.

Dnes by to bylo jednoduché, tiskárna je v každé místnosti, ale tenkrát se mně nechtělo otravovat kolegy z jiných oddělení a tak jsem se vydal do firmy znova. Peníze na jejich účet sice nedorazily, ale dozvěděl jsem se, že existuje jedna možnost: přinést z fakulty avízo o platbě – jakýsi orazítkovaný papír, který stvrzuje, že byla platba na naší straně provedena. Takto poučen jsem se vydal na děkanát, netuše jaké dobrodružství zažiji.

Celkem snadno jsem našel úřednici, která mohla zjistit, zda byly peníze zaplacený. Paní Mrázková byla ochota sama, jakby ne, bylo teprve půl desáté a já byl její první zákazník. Nejprve s vervou hledala v papírech, pak cosi bušila do počítače, občas zahartusila, ale vcelku v rozumné době asi dvaceti minut vydolovala patřičný údaj. Platba byla skutečně provedena. Hurá! Budu mít tiskárnu.

Vysvětlil jsem paní Mrázkové, že potřebuji vyplnit avízo o platbě. Zdatná úřednice zjevně věděla, oč jde, ale vysvětlila mně, že avízo se vyplňuje šikmo přes chodbu a že musím za paní Páskovou. Paní Pásková už tak milá nebyla. Také chvíli lovila v papírech, pak zuřivě ťukala do klávesnice, znova hledala v papírech a nakonec prohlásila, že ona na svém stole ještě potvrzení o platbě nemá a že avízo tudíž vystavit nemůže. Vcelku klidně jsem paní Páskové vysvětlil, že paní Mrázková ale ví, že peníze byly zaplacený. „Aha, tak to teda musíte jít za paní Mrázkovou“. A tady začal běh na dlouhou trať: Mrázková – Pásková – Mrázková – Pásková, atd.

Snad bych mezi těmi dobrými úřednicemi běhal dodnes, kdyby se mně paní Mrázková ve slabé chvíli nesvěřila: „Víte, to máte těžké, já se můžu podívat do počítače, ale nesmím vystavit avízo. A paní Pásková může vystavit avízo, ale nesmí se podívat do počítače, nemá na to totiž pravomoci.“ Stál jsem jako zkoprnělý a zmohl se pouze na dotaz, zda by tedy nemohla své kolegyni sdělit, že peníze skutečně odešly. Odpověď byla odzbrojující: „Víte, to bych nemohla, my spolu už dva roky nemluvíme“...

Jako rozzuřený býk jsem vběhl k nejvyšším mužům fakulty. Ujal se mě pan tajemník. Stručně jsem vylíčil svou dopolední anabázi. Pan tajemník byl muž na svém místě, ujistil mě, že věc neprodleně vyřeší a že nemusím mít obavy a avízo okamžitě dostanu. Pan tajemník vyslechl jednu i druhou úřednici, potřásl hlavou a rozhodl nadmíru moudře. Ani na chvíli neuvažoval o smíření obou úřednic nebo o nějakém jiném kontroverzním řešení se stávajícími postavami dramatu. Odvedl mě k úřednici třetí, paní Jáskové. Tu vybavil oběma potřebnými pravomocemi a ponechal mě osudu v její kanceláři.

To, co se dělo, když pan tajemník zaklapl dveře, se nedá popsat slušnými slovy a tak se pokusím o nemastný neslaný překlad do méně jadrné řeči: „Jak si to sakra představujete chtít avízo? Co si sakra o sobě myslíte? To se na to vykašlu, já chtěla jít na oběd a teď tu musím sakra vyplňovat to podělaný avízo“ Argumentace slovní byla doprovázena dvojím bouchnutím pěsti do stolu. Při třetím bouchnutí dopadlo razítko na kýžené avízo. Slovníkem paní Jáskové bych výsledek vyjádřil stručně: Dopoledne v řiti, ideály v hajzlu a tiskárna na stole.